

„Mé“ milé dárečky,

které jsem nikdy neviděl a nedostal, jak se máte? Kde jste? A jste ještě vůbec?

Čas od času někdo odněkud přijede se slovy „něco jsem ti přivezl(a), dám ti to, až se uvidíme“. A já se na vás tedy těším. A jdou dny, týdny, měsíce, roky... a nic. A to třeba toho dotyčného „dovozce“ za tu dobu několikrát potkám. Ne že by mi šlo o nějaké věci (pardon, snad se neurazíte), vždyť jednak nevím, jak vypadáte a co jste, jednak nemůžu být nijak dotčen tím, že mi vás někdo nedal... Nikdo mi vás nemusí dávat. Ale proč o vás mluvím...? Aby bylo jasné, jak na mě *tam někde* myslel? To přece taky nemusí...

Poprvé se to stalo někdy ve školce, když jsem byl docela malý zlobivý kluk s brýlemi, které jsem nenáviděl... a protože jsem je prostě musel nosit, měl jsem problém i sám se sebou. Proto jsem asi tak zlobil. Ale to je už jedno. Brýle jsou pryč, jen ty problémy... to je vlastně taky jedno. Babička mi tehdy říkala, že až přijedu na chatu, že tam něco pro mě má... a já tam pak jel a vy jste tam nikde a nikdy nebyly. A když jsem se na vás ptal, řekli mi, že jste se ztratily... Bylo mi *tak* smutno, ale stejně jste se neobjevily. Několik nocí jsem kvůli tomu nespál, protože jsem nemohl pochopit, jak jste se mohly ztratit.

Pak ještě několikrát. Tu nějaké tričko z Itálie, tam zas něco z Německa, Turecka či Indie, pak zas cosi od nějakého moře nebo odkud vlastně. A vždycky je to stejné – nikdy vás neuvidím. V některých případech už pak nepotkám ani ty, kteří vás údajně měli přivést, ale tak to v životě chodí.

Ne, nezlobím se, jak si možná myslíte. Na vás, dárečky, vůbec ne, protože vy za nic nemůžete. A na ty, kteří vás prý pro mě přivezli a kteří o vás mluvili, se nezlobím taky – zloba není dobrá a nikam nevede.

Já jsem to vlastně jednou udělal taky, i když opravdu ne schválně: v Lotyšsku, když jsme jeli mírně zpožděným autobusem na letiště do Rigy, jsem zapomněl igelitku plnou dárků... a někteří už předem věděli, že jim něco přivezu, protože jsem to sám předem řekl. Chtěl jsem jim udělat radost. A sobě, že oni mají (snad) radost. A pak jsem tam tu tašku hloupě zapomněl, jak jsem dával pozor, aby se celá skupina studentů, které jsem tam měl na starost, správně a kompletně *vylodila* a nikoho a nic jsme tam nenechali. Na sebe jsem myslel až na konec. Až když autobus odjel. Moje chyba.

Tak se mějte hezky, ať jste, kde jste. A bude dobré, když budete slušet, chutnat nebo prostě dělat radost tam, kde jste, ať už je to kdekoli a u kohokoli.

Sbohem nebo tak nějak,

MS#